

Каберне. За любов! (Потиснути братові руку)

Юрій Власішен

Каберне. За любов!

Потиснути братові руку, чи не потиснути? З одного боку, якщо б не він, не його забудькуватість, то не було б тієї зустрічі у маршрутці. З другого боку, може, то було б і краще — якщо і не було. Ах, красуня.

Тумашевський тільки — но кинув і такі от розміркування та ще й "на тверезу" робиш його просто хворим — знову ж таки на всю голову".

З голови не йшла Діна. Так само, як і з серця. Так, вони познайомилися в маршрутці, і познайомив їх не випадок, а Тумашевський-молодший, легковажний життєлюб-експериментатор. Того особливого дня він вирушив у відрядження Західною Україною — вирушив без

а) документів

б) фірмових каталогів, потрібних для підписання можливих контрактів.

Добре, що є мобільний зв'язок. — йов, брате, зроби соціально-корисний вчинок, — почув Тумашевський-ст. аж ніяк не сумний, чи то занепокоєний голос кривника, — захопи з дому мій паспорт, заberi на моїй роботі сумки і миттю на вокзал. Передам вінницьким потягом, йов? ... Де я? У Вінниці, йов! Давай

Мобільний зв'язок дисциплінує, виховує лаконічність, та молодший не відмовиться від свого тінейджерського "йов" навіть під страхом довічного заслання на страшні території, де "в даний момент радіозв'язок із абонентом неможливий", йов. Залишається перечекати, поки подорослішає, — на правах старшого (розважливого!) брата підсумував Тумашевський і загасив сигарету. — І діяти.

Контора з продажу будматеріалів, де малий працював на посаді збутменеджера, розташовувалася в руїнах колишнього дворянського гнізда на виїзді з міста. Дуже рідко тут ступала нога білої людини, якою вважав себе Тумашевський-ст. Вахтер тяжко зітхнувши (так вже несиля розлучатися з речами), видав йому фірмові каталоги: фарби, лаки, різні там бетони і гіпси — вагою з порядну цеглину кожний. Якось завантажившись, безвідмовний і розважливий брат вирушив на трасу ловити маршрутку до вокзалу.

Щохвилини він тривожно поглядав на свій лівий рукав: годинник захований під сорочкою, з усіма цими сумками його не побачити, хіба що кинути всі ці "фарби, лаки, бетони" на асфальт. Нарешті, напівпорожня біла ГАЗель підібрала голосувальника.

— Дякую, — щиро вигукнув Тумашевський і повалився (разом із сумками, йов) на таку собі руденьку дівчину: ці маршруткі водії ніколи не дають пасажиром часу нормально всістися.

— — Пробачте, — також цілком щиро сказав, присоромлений Тумашевський,

злізаючи з руденької.

— А з поцілунками ми поспішати не будемо, — несподівано відповіла дівчина.

— Що? — перепитав молодий чоловік, вражений до глибин своєї самотності.

— А з поцілунками ми поспішати не будемо, — сказав Принц, злізаючи із Сплячої красуні".

Ось що.

Оце щиро так щиро. Зухвало. З дещо розгубленою посмішкою на блідному аристократичному лиці (Тумашевські — знатний шляхетний рід) він відрекомендувався:

— Принц. Сергій.

— Красуня. Спляча.

Так і повелося. Принц Сергій V чи VI (вона не признавалася: Сергій — поширене ім'я) і рудоволоса красуня, яка не давала спати. Ані спати, ані жити. Навіть палити довелося через неї кинути.

Як часто буває, казка перетворилася на кошмар.

— Як справи, брате? Йов? — дзвонив життєрадісний "командировочний" з Хмельницького, Луцька, Львова, Ужгорода...

— Йов-йов! — брехав "принц", якого понизили спочатку до фаворита, а згодом і до пажа, і зразу видав себе. — Ти коли приїдеш? Давай скоріше.

Вони від душі потисли один одному руки — так, ніби кожен хотів пересвідчитися, наскільки сильніше за час розлуки став брат.

— А з поцілунками ми поспішати не будемо, — підморгнув Сергій, по-дружньому плеснувши молодшого по плечу.

Той розсміявся, хоча, очевидно, і не зрозумів прихований смисл жарту.

— Оце по-нашому, — задоволено вимовив молодний Тумашевський, обертаючи в руках пляшку доброго вина. — Каберне "Одеський Степ". Йов!

Офіціант приніс запашний шашлик і отримав за це схвальну посмішку збутменеджера, що святкував своє триумфальне повернення додому.

— Ну, за тебе, за удачу! — оголосив тост Сергій і знову підморгнув. Багатозначно.

— Твоїми устами, — погодився брат и також підморгнув. Випили. Посміхнулись. Добре.

— Уявляєш, — у молодшого розв'язався язик (який, втім, ніколи не був прив'язаним), — у Львові розказали історію. Нібито ще років десять — тому у переході можна було б зустріти одного дядька, йов Дядько тримав у руках цеглину і звертави до перехожих: "Купіть цеглу. За десятку". І, знаєш, купляли. Йов, і знаєш, чому?

— Чому? — озвався Сергій, мало не подавившись шматком добрече засмаженого шашлика.

— Ні, не тому, що він був страшний чи погрожував, — продовжував молодший Тумашевський.

— Всі купляли, тому що на виході з переходу інший дядько продавав таку саму нікому не потрібну цеглину вже за п'ятнадцять, йов! "Купи цеглину, — він каже, — у мене, бо той тобі продасть дорожче!" Га? Непогано, так? Оце, йов, я розумію, як треба

робити бізнес!

Братове захоплення "переходними" комерсантами передалося і Сергієві, і він оголосив наступний тост:

— За бізнес.

— Давай, йов.

Випили. Посміхнулись. Добре Каберне від "Одеського степу".

— А ти чому не палиш? — поцікавився молодший, що завжди переймався здоров'ям, своїм і чужим. — Невже, кинув?

— Угу, — похмуро кивнув Сергій V (чи VI?).

— Через жінку?

Брати зустрілися очима. Все з'ясувалося само собою, все стало на свої місця. Двоє мужчин, почата пляшка доброго "Каберне" і загадкова рудоволоса красуня у думках і в серці. Поки що.

-За любов, йов! — молодший розплився у мимовольній посмішці: прикольний вийшов каламбур.

Юрій Власішен

Далі буде: "Золотий Оксамит", "Шардоне", "Совіньон", "Принцеса ночі", "Одеський Степ".

2-я полоса

выставки

И мы также были,

Мед-вино... наливали

<врезка>Три сентябрьских дня (18, 19 и 20) в городе Днепропетровске наблюдалось уникальное природное явление. Метеор вместо того, чтобы притягиваться к Земле, сам стал центром притяжения. Речь идет о местном спортивно-жилищном комплексе "Метеор", где в эти дни проходили II специализированная выставка ресторанного бизнеса GRAND арро КА-БА-РЕ и IV фестиваль кулинарного искусства.

Шутки-шутками, но самой впечатляющей звездой в этом самом "Метеоре" сиял стенд-ТМ "Одеський Степ" — не самый большой, не самый яркий, но, несомненно, самый заманчивый и популярный.

<надпись на фото 1>Выставка. Вид с птичьего полета. Почти все люди — у стенда ТМ "Одеський Степ"

Фото 1

Более 80 экспонентов представляли свою продукцию и/или услуги — от мяса (АОЗТ

"АГРО-СОЮЗ") до "навороченных" итальянских печей для профи (ООО "Айсберг")

Конечно, "часть вины" за "звездность" стенда "Одесского Степа" лежит на наших промоутерах, как, впрочем, и на всей дружной команде — одесско-днепропетровской "сборной" сотрудников Таировского винзавода "НИВА". Однако, как и всегда, — истина в вине. Именно они, вина ТМ "Одесский Степ" — настоящие звезды. Правда, в отличие от звезд кино или эстрады, не они оставляли автографы своим поклонникам, а поклонники расписывались в любви к ним в специально отведенной для этого "книге":

"Золотой Мускат" не уступает Массандровскому. Чистое, прозрачное — прекрасное молодое вино".

"С удовольствием и выгодой продаем ваши вина в своем заведении. Они у нас — самые заказываемые. Спасибо. И так держать".

"Чудесное вино. Особенно шампанские "Шансон" и Вечерняя Одесса". Сказочный вкус. Пошла бы к вам дегустатором — пусть меня научат."

Приятно, читать. Как сказал один из организаторов выставки, "реторанная жизнь — это индикатор состояния общества". И, в самом деле, если большинство граждан могут себе позволить регулярно посещать ресторан, значит, не все так плохо. А если при этом посетитель наслаждается качественным вином от ТМ "Одесский Степ", то это более, чем хорошо. Особенно это оценили посетители (и они же участники) круглого стола, который на второй день выставки провела ведущий технолог Таировского винзавода "НИВА" Людмила Андреевна Глемейда.

5 фото

"Я вам не скажу за всю Одессу... Только за "Одесский Степ"

Присутствующих, вкусивших вина и познавших информацию о них, интересовали практические вопросы. И они получили исчерпывающие ответы.

— Как защищена бутылка вина ТМ "Одесский Степ" от подделки?

- Существует 3 степени защиты продукции ТМ "Одесский Степ": двойной колпачок (прозрачный пластиковый по верху основного и акцизной марки)

концев (рельефно-выпуклое написание названия вина)

фирменная поршневая пробка.

— С чем (с какими блюдами) сочетаются конкретные вина?

— См. газету "Одесский Степ" №1 (таблица на стр. 3).

Круглые столы, бизнес — и мастер-классы на нынешней выставке "GRAND appo КА-БА-РЕ" выгодно отличались от прошлогодних и качеством, и количеством (15 в этом году и 3 в прошлом). Среди самых интересных мероприятий стоит отметить шеф-повара компании EUROTEC SRL (Италия) Фобио Каталани, а также захватывающие соревнования барменов и кулинаров.

Фото 6: Оказывается, итальянцы умеют не только макароны варить

Фото 7: Ловись, бутылка, большая и маленькая!

Фото 8: Ты что — индийского не понимаешь? Специй побольше.

И в заключение о названии выставки. Оказалось, что "АРРО" — это не сокращение закардонного "APPETITE", а исконно наша аббревиатура — Ассоциация работников ресторанного обслуживания. Хочется сказать ей "спасибо" за организацию яркого события выставочной жизни Украины.

От редактора

О вине не говори,
О нем все сказано..

... Сердце, полное вина, молчать обязано?.. Нет уж, мы молчать не станем. Следите за словами.

Вино. Виня. Вина.

Стоит поменять "о" на "а" или переместить ударение — и вот, пожалуйста: вместо благородного напитка имеем дело с весьма неприятным чувством. Отчего так? Чем же "виновато" вино?

Стоит заметить (без претензий на научную серьезность): "вино" "рифмуется" с "виной" только в славянских языках. Да и то, не во всех.

Известна словесная игра, когда путем последовательного изменения добавления всего одной буквы в слове, можно получить, например, из "мухи" "слона" всего за 11 ходов. Понадобится, пожалуй, еще больше шагов, чтобы сделать из английского "вина" (wine) английскую же "вину" (blame). А вот поди ж ты: убираешь последнюю "е" в их "win" и ты — победитель! "win" — "побеждать".

Случайное совпадение? Мало ли какие слова на что похожи?.. Вот, например, немецкое "wein" (вино) до боли напоминает "weinen" (плач). Похоже, что эти слова, как и вышеупомянутые, — однокоренные. Так где же истина? Что такое "вино" — напиток богов, виноградные слезы или наука побеждать, и кто прав: русские, англичане или немцы?

Это напоминает анекдот, не правда ли? Приказал король русскому, англичанину и немцу то-то и то-то... Помните, наверное, кто всегда побеждал в подобных ситуациях.

Но у украинских людей (как в песне поется) собственная гордость. У нас каждый — хорошо это или плохо — имеет свое мнение. В том числе и по поводу вина. Поэтому не истину мы ищем в нем и не ответы на загадки языка, а радость и изысканность вкуса.

Тот, кто наше,

Кто сей сорвал букет.
Кто хорошо
Распробовал "Одеський Степ", —
Счастливец он .И чуть-чуть поэт:
Ведь вдохновенье дарит нам "Одеський Степ".

Вот так: на вкус и цвет — один ответ...
Надеюсь, отведав нашего вина, вы сами подставите нужную рифму.
Юрий Власишен